

Anatolij Gavrilo

Nincs hová menni

Álmosnak, betegesnek tetszett. Fekete pulóvert viselt. Átadtam a levelet. Leült a díványra, és nekifogott olvasni. Szemüveget hordott.

Háttal ültem az ablaknak, amely mögött zúgott a fagyos márciusi szél és fényesen tűzött a nap.

A szobát por és füledt levegő ülte meg. A szellőztető ablakszem zárva volt. A fűtőtest bordái közül kikandikáltak a lyukas zoknik és talpbélések.

Hosszasan olvasott, kétszer is átrágtta magát a levélen.

Nálam akadt egy üveg sör. Megkínáltam vele. Előteremtett két poharat. Azt mondta, kristályból vannak. A poharam fenekére odaszáradt valami maradékféleség.

Az asztalon, amelynél ültem, a poros könyvek és régi újságok kupacai között állt valamiféle műanyagból lévő, zöldbe játszó, sáros ízé.

Tudatta velem, hogy ez inhalálókészülék, és ő belélegzi az eukaliptusz páráját.

A falra nyári tengert ábrázoló akvarellrajz volt szegezve.

Azt állította, a rajz eredeti. Nekifogott mesélni a rajz alkotójáról, még hozzá olyan hanglejtéssel, hogy én már valósággal nagy alkotó kiváló munkáját láttam magam előtt, és nem holmi siralmas utánzatot.

Emlékezetébe idéztem, hogy feleletet várok a levélre.

Erre ismét nekifogott tanulmányozni a levelet.

Most már kezdtem ingerült lenni.

Még be kellett mennem Pucskovhoz.

Közöltem is vele.

– Persze, rögtön, rögtön válaszlok – felelte, s közben le sem vette szemét a levélről, amely csak néhány sima, konkrét tételt foglalt magában.

– Tehát nem osztod a szerkesztőbizottság álláspontját? – kérdezte végül.

– Így van – hagytam helyben.

– Úgy gondolod, hogy az ő álláspontjuk zsákutcába visz?

– Igen, úgy gondolom.

– Jó, akkor kíséreljük meg más oldalról megközelíteni.

– Jó, kíséreljük meg.

– Rendben, képzeljünk magunk elé, mondjuk, egy erdőt. Legyen téli erdő. Sehol egy lélek. Csönd van. Téli nap ragyogja be az erdőt, nyomok a hóban. És képzeljünk magunk elé befagyott folyót, mezőket, dombokat, szakadékokat. Az úton Belarusz márkájú traktor fut zötykölődve utánfutóval – s az utánfutót megrakták szalmával. Az sötét, tavalyról maradt meg. A fán harkály ül. Száraz fa ez, a harkály szereti. A „Ráknyak” karamellre hasonlít, meg a matrózra az árbocon, és az ötvenes évek végi divatmajom hosszú nyakára kötött rikító nyakkendőre. Te pedig, lám-lám, ott állsz e fa alatt és a harkályt bámulod...

Semmit sem értettem a monológjából.

Arra jutottam, hogy egész egyszerűen bohóckodik.

Már nem maradt senki, akihez el lehetne menni.

És nem is megyek sehová.

Arató János fordítása